

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 6-án.

Márk evangéliuma 2. rész 22. verse: „Senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepeszti a bor a tömlőt, és tönkremegy a bor is, a tömlő is; hanem az újbor új tömlőbe való.”

Kedves Testvéreim!

Jézus rendkívül erőteljes képet használt itt, ami az akkori népesség körében jól ismert volt. Állatok bőréből készült tömlőbe töltötték a bort, ami azonban nem mindig volt teljesen kiforrott állapotban. Idővel azonban a tömlő elöregedett, megrepedezett, ezért kötésekkal erősítették meg azokat. Az ilyen tömlő már nem bírta volna el azt, hogyha új, még nem teljesen kiforrt bort töltöttek volna bele, ezért az új bort új tömlőben tárolták. Ez tehát a kép, ami a háttérben van.

A másik előzetes gondolat pedig, amit szeretnék még elmondani, az itt megjelenő vita háttéréről szól. Jézus, amikor a farizeusokkal vitázott, akkor a nézeteltérés alapját az adta, hogy Jézus nem feltétlenül akarta a régi szokásrendszert úgy megtartani, ahogyan azt akkor a farizeusok gyakorolták. Azt hirdette a böjttel, a szombatnap megtartásával, vagy más szokásokkal kapcsolatban, hogy nem a külsőhöz kell igazodni, hanem mindig a belsőhöz. Nem azt tanította Jézus, hogy a böjt nem jó, hiszen böjtot saját maga is, így kezdte a küldetését. Negyven nap és negyven éjjel nem evett semmit. Nem azt tanította Jézus, hogy a nyugalom napja, a szombat nem jó, hiszen ő maga is elment a zsinagógába minden szombaton. Jézus az ellen a szokásrend ellen beszélt, amely nem más, mint külső keret, amiben semmi belső tartalom, semmi lelkület nem maradt. Ezzel kapcsolatban mondta el itt is a gondolatait a tömlőről és a borról. A tömlő nem más, mint életünknek a külső keretei, a látható dolgok, a bor pedig az a lelkület, a hit, a szándék, ami nem látható, de összefügg a külsővel. Ehhez fűzte hozzá Jézus azt a két megállapítást, amit most hallottunk.

Az első megállapítás így hangzott. „Senki nem tölt újbort régi tömlőbe.” Figyeljünk arra, hogy Jézus nem szól egy szót sem a régi borról. Nem mondja el azt, amit mindenki tudott, hogy a régi tömlőbe bele lehet tölteni a régi bort. Nem szerette volna, hogyha a hallgatóság rossz irányba fordul. Az új bor, vagyis Jézus új tanítása, és az ebből fakadó lelkület, de mondhatom úgy is, hogy az az új világ, ami Őbenne megjelent, az nem kerülhet régi tömlőbe. Nem képesek a régi keretek befogadni azt az újat, amit Krisztus elhozott.

Az életünkben, gyülekezeteink életében, egyházunk életében mégis megpróbáljuk újra és újra. Krisztus tanítása arról szól, hogy kövessük Őt, hogy tartsuk meg mindazt, amit Ő tanított, ez teljesen egyértelmű számunkra. Ezt pedig nem lehet összerakni a saját régi, jól megszokott életünkkel. Megszoktuk, hogy amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. Megszoktuk, hogyha valaki nem kedves velünk, akkor mi sem leszünk kedvesek. Ha idegesen beszél velünk valaki, akkor mi is idegesen beszélünk vele. Meg is fogalmazzuk azt, hogyha az életünkre nézünk, hogy minket fogadjanak el olyannak, amilyenek vagyunk. Ez a régi tömlő. Az életünknek születésünktől működő rendszere. Hadd fogalmazzam meg így, hogy az ösztönös énünk, amiben sok mindent hordozunk. Kimondjuk, hogy ezzel fogadjanak el minket.

Amikor pedig Krisztust megismerjük, amikor kimondjuk, hogy Ő már nem csak külső szemlélője az életünknek, hanem útítársa, akivel együtt akarjuk az életünket élni, akkor Őhöz kell igazítani az életünket. Szándékosan mondom így. Kell. Mennyi olyan esemény van, ami megütközést kelt másokban, mert az nem egyeztethető össze Jézus Krisztus tanításával. Milyen sokan hivatkozhatnak arra, hogyha az egyházban is így működik, akkor miért tartoznánk oda? Ha a gyülekezeti tagok is így viselkednek, akkor minek fektessünk ebbe energiát? Ilyen esetekben az új bor szétfeszítette a régi tömlőt, tönkrement a tömlő, kifolyt a bor, és újra kell kezdeni mindent.

Mikor láttuk azt, hogy az új bor szétfeszítette a régi tömlőt? Mind a mai napig emlegetik a keresztes háborúkat azok az emberek, akik nem akarnak mit kezdeni az egyházzal. Felteszik a kérdést, hogy ez hol felelt meg Krisztus parancsolatainak? Nem mondhatjuk, hogy ez régen volt, és nem kell foglalkoznunk vele. Nyugodtan mondhatom még azt is, hogy ez közös keresztyén örökség. A reformáció előtt, a keleti és a nyugati egyház teljes összefogásában és egyetértésében valósult meg. Mi is történt? Krisztus nevében, a keresztes jele alatt, ártatlan emberek tömegeit mészárolták le Jeruzsálemben a keresztes hadak. Ezt tanította Jézus? Azt mondta, hogy ragadjatok kardot, és pusztítsátok el a bennem nem hívó embereket? Ezt sehol sem olvastam az evangéliumban. Azt azonban igen, hogy „szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket”. (Máté evangéliuma 5. rész 44. verse) Itt az újbor, Jézus tanítása, mellette pedig a régi tömlő, ami szétrepedt.

És a személyes életünk? Az sokkal jobb ennél? Biztosan nem. Pontosan tudom, hogy az életemben milyen sokszor vétettem Jézus tanításával szemben, amikor nem tudtam az indulataimon uralkodni. Ott van a lélek

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 6-án.

gyümölcsében, hogy „önmeztartóztatás”. Amikor ez nem sikerült, akkor a régi keretek jelentek meg. Azok a keretek, amelyek nem krisztusiak. Sajnos pontosan tudom azt is, hogy ezzel milyen károkat okoztam. Amikor akár a gyerekeim fel tudják idézni ezeket teljesen pontosan, vagy a presbitérium tagjai emlékeznek ezekre a pillanatokra, akkor tudom, hogy a tömlő szétrepedt, és a bor elfolyt. Ilyen pillanatai pedig mindenkinek vannak. Annak is, aki bevallja magának, annak is, aki nem vallja be magának. Sőt, még tovább megyek. Megtörténik az is, hogy úgy vétünk Krisztus parancsai ellen, hogy észre sem vesszük. Olyan károkat okozunk másoknak, hogy felteszik a kérdést az életünkkel kapcsolatban. Ez keresztyén? Ez követi Jézust? Akkor ebből én nem kérek. „Senki nem tölt újbort régi tömlőbe”, nem tölthetjük bele Krisztus új tanítását a régi életünk kereteibe, mert minden tönkre fog menni.

A második megállapítása Jézusnak pedig így szólt: „Az újbort, új tömlőbe való”. Van tehát új bor és van új tömlő. Az új bor az a krisztusi tanítás, amiről minden egyes vasárnapon a szószékről hangzik az igehirdetés, amiről minden egyes bibliaórán, áhítaton, házicsoporton, csoportos alkalmon beszélünk. Nem mondhatjuk, hogy mi azt nem ismerjük. Nem hivatkozhatunk arra, hogy ez elkerülte a figyelmünket.

Nem olyan régen mesélte valaki, hogy büntetést kapott amiatt, mert mozgáskorlátozott parkolóhelyre állt be. Amikor visszament a helyszínre, akkor látta, hogy a felfestés csak akkor látszik, hogyha tudjuk, hogy minek kell ott lennie, mert egyébként felismerhetetlen, a táblát pedig eltakarták annak a fának az ágai, amik a parkolóhely mellett nőttek. Ettől függetlenül mozgáskorlátozott parkolóhelyre állt be, és bár jelezte ezeket az észrevételeket, ettől a tény nem változott.

Nem hivatkozhatunk mi sem arra, hogy mi nem ismerjük Jézus tanítását, mert újra és újra ezzel találkozunk. Van tehát új bor. Krisztus tanítása a mindenben túlmutató szeretetről, amely minden gonosz dolgot és minden bűnt elfedez. Új bor a tanítás arról a békességről, amely nem arra törekszik, hogy embert emberrel békítsen ki, hanem arra, hogy az embereket Istennel békítse össze. Amikor pedig minden ember békességben él Istennel, akkor egymással is békességben fognak élni. A sort nagyon sokáig folytathatnám. Krisztus tanítása előttünk van.

És mi az új tömlő? Az az élet, amit ehhez a tanításhoz igazítunk. Ezen a téren pedig sok mindent meg kell tanulnunk. Azt is, hogy a modern világ eszközei nem mindenre alkalmasak. Arra igen, hogy tényszerű dolgokat tudassunk egymással. Arra igen, hogy ne felejtsünk el valami fontosat. Arra is alkalmasak ezek az eszközök, hogy többen hozzáférhessünk bizonyos információkhoz. Arra azonban nem alkalmasak, hogy hosszabb eszmecsere folytassunk egymással, mert rengeteg félreértésre ad okot, hiszen nem lehet közbekérdésként, nem lehet alaposabban megmagyarázni, amit leírtunk, a másik pedig nem jól érti azt, amit elolvas. Arra nem alkalmas, hogy a személyes kapcsolatokat hosszú távon megtartsa. Arra sem alkalmas, hogy valódi, hús-vér közösségeket hozzon létre.

Jézus Krisztus tanításának mind a mai napig az felel meg, hogy gyülekezeti közösségben találkozunk egymással. Egymás szemébe nézünk, beszélgetünk, megosztjuk egymással mindazokat a tapasztalatokat, amik a hívő életünkből fakadnak, ez az új tömlő. Aztán a gyülekezetben, az egyházban Krisztus testeként működünk. Azt tesszük, amire Krisztus indít minket. Nem azt, ami szerintünk jó, hanem azt, amiről azt értjük meg, hogy a mi Urunk szerint jó. Ezek a külső kereteink, vagyis ez az új tömlő.

Igen, pontosan tudom, hogy ezek így vannak az első pünkösdi óta, vagyis pár év múlva azt mondhatjuk már, hogy 2000 éve. Tudom, hogy ebben ilyen formában semmi új nincsen. Csakhogy a közösségnek, a gyülekezetnek mindig újjá kell formálódnia, az egyháznak mindig újra meg kell értenie, hogy milyen úton szeretne minket vezetni a mi Istenünk. Ezért ennek mindig újnak kell lennie, mint ahogyan mindig újjá formálja az életünket, a hétköznapjainkat Krisztus tanítása. „Senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepeszt a bor a tömlőt, és tönkremegy a bor is, a tömlő is; hanem az újbort új tömlőbe való.”

Ámen!